DANIELLE STEEL

Bedrog

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De twee uitgedroogde mannen lagen zo roerloos in de verzengende woestijnzon dat het leek of ze dood waren. Eerder die dag waren er in de verte zware explosies te horen geweest en een van de mannen zat onder het bloed. Hoewel ze tot dan toe vijanden waren geweest, hield de ene nu de hand van de andere vast, terwijl het leven langzaam uit hem weggleed. Nog één keer keken ze elkaar aan en toen blies de zwaargewonde man zijn laatste adem uit. Hij stierf op het moment dat er vlakbij een geweerschot knalde. De man die nog leefde keek angstig op naar degene die het schot had gelost, die nu plotseling, als uit het niets, opdoemde – een engel der wrake die uit de hemel was komen vallen.

'Cut!' doorsneed een stem de stilte. Binnen enkele seconden was het een drukte van belang: een groepje mannen met camera's liep de set op, de dode man kwam – met het bloed nog stromend uit zijn keel – overeind. Een productieassistente rende de set over om hem een flesje koud water aan te reiken, dat hij dankbaar naar binnen klokte. Meteen toen hij

hoorde dat ze klaar waren met de opnamen voor die dag, liep de man die even daarvoor zijn hand nog had vastgehouden, de set af om iets te eten te halen.

Er stonden een stuk of twintig mensen door elkaar te kletsen, te roepen en te lachen, terwijl een lange, slanke vrouw in een oude afgeknipte spijkerbroek, een gescheurd mannenhemd en op basketbalgympen, met een enorme grijns op haar gezicht overleg pleegde met de cameraploeg. Haar van nature bleke huid was honingbruin omdat ze veel buiten was en haar lange, blonde haar droeg ze opgestoken in een slordige knot. Even later vlocht ze het in een nonchalante staart en pakte ze een flesje ijskoud water aan van degene die de drankjes uitdeelde. Er stond een enorme cateringwagen vlakbij, met een fotograaf ernaast die de acteurs fotografeerde terwijl ze de set verlieten. Zoals altijd deden er weer grote Hollywoodsterren mee aan de film, ditmaal waren het er vier. 'Dit wordt de beste scène van de film,' verzekerde de blonde vrouw de cameraman, terwijl er allerlei mensen om haar heen zwierven om te horen of alles gelukt was en de geluidstechnicus bevestigde dat de scène er ook wat hem betreft goed op

stond. Alles was prima verlopen.

The Sand Man, de film die ze nu aan het opnemen waren, werd gegarandeerd weer een enorme hit, zoals alle andere films die Tallie Jones had gemaakt. De kans was groot dat dit zelfs haar allerbeste tot nu toe werd.

Tallies films waren altijd kaskrakers. Ze was in haar carrière al genomineerd voor twee Oscars en zes Golden Globes, en op haar bureau prijkten twee gewonnen Golden Globes, maar nog geen Oscars. Haar films hadden zo'n succes omdat er én harde actie in zat – precies voldoende bloed zonder te ontaarden in excessief geweld – wat mannen aansprak én het soort gevoeligheid en emotionaliteit waardoor ook vrouwen van haar films hielden. Tallie had de gouden formule en wist het beste van twee werelden te combineren. Op haar negenendertigste was nog geen een van haar films geflopt en intussen had ze al zeventien jaar regie-ervaring.

Er hing al een sfeer van triomf op de set en Tallies gezicht stond vrolijk terwijl ze met haar script onder de arm naar de caravan liep die op locatie dienstdeed als haar kantoor. De dikke papierbundel had aan alle kanten ezelsoren en stond vol met weer nieuwe wijzigin-

gen die de scenarioschrijvers de avond ervoor hadden voorgesteld. Tallie was een enorme perfectionist en altijd eindeloos bezig met aanscherpen en verbeteren. De mensen die met haar samenwerkten beschuldigden haar af en toe van te veel geneuzel, maar uiteindelijk bleek haar aandacht voor details het altijd meer dan waard. Terwijl ze de caravan en de koelte van de airconditioning in ging, zette ze haar BlackBerry aan en ontdekte ze dat er twee berichten van haar dochter waren, die eerstejaars rechtenstudente was aan de NYU, de New York University.

Maxine, of Max zoals iedereen haar noemde, had totaal geen belangstelling voor een carrière in de filmwereld, haar interesse ging uit naar een loopbaan op juridisch gebied. Ze wilde rechter worden, net zoals Sam Jones, haar grootvader en Tallies vader. Tallie en Max verafgoodden Sam en omgekeerd waren ze voor Sam de enige twee vrouwen in zijn leven. Tallies moeder was aan leukemie gestorven toen Tallie nog op de middelbare school zat en haar vader had haar altijd gesteund bij alles wat ze deed. Tallie had hem meegevraagd als haar escorte naar de uitreiking toen ze voor een Oscar was genomineerd, en hij

was supertrots op haar geweest.

Het was Tallies moeder die ervoor had gezorgd dat Tallie zo van films was gaan houden. Ze had haar dochter meegenomen naar iedere film die er maar draaide en alle klassiekers met Tallie gezien. Ze had altijd een fascinatie voor films en de acteurs erin gehad, ze had Tallie zelfs Tallulah genoemd, naar Tallulah Bankhead, die ze de meest glamoureuze vrouw vond die ooit had geleefd. Tallie had altijd een enorme hekel aan haar naam gehad en die verkort tot iets waarmee ze kon leven, maar op de films die ze met haar moeder had gezien was ze nog steeds dol.

Haar moeder, die zelf het liefst actrice was geworden, hoopte dat haar dochter haar dromen zou vervullen. Ze had niet lang genoeg geleefd om Tallies geweldige carrière mee te maken, of haar prachtige films te zien. Tallie hoopte altijd dat haar moeder ze mooi zou hebben gevonden en trots op haar geweest zou zijn. Tallies moeder was op haar eenentwintigste met haar vader getrouwd, die toen, op zijn vijfenveertigste, al een succesvolle jurist was geweest. Het was zijn tweede huwelijk, maar Tallie was zijn enige kind. Nu was hij vijfentachtig en met pensioen. Zijn gezond-

heid was slecht.

Tallie en haar vader belden elkaar iedere dag en hij vond het altijd heerlijk om te horen hoe het op de set ging. Tallie was tegenwoordig zijn toegang tot de buitenwereld, omdat hij nauwelijks meer zijn huis uit kwam. Door zijn artritis kostte hem dat te veel moeite.

De geschiedenis van Tallies huwelijken was grillig, wat niet verwonderlijk was in haar wereld waar los-vaste relaties en snelle partnerwisselingen gewoon waren. Tallie beweerde altijd dat het onmogelijk was om in de filmindustrie een normale vent tegen te komen.

Max' vader kwam dan ook uit een heel andere wereld: een cowboy uit Montana die Tallie had ontmoet op de USC, de University of Southern California, van wie ze op haar twintigste zwanger was geraakt. Ze was een jaar gestopt met haar studie om het kind te krijgen en Tallies vader had er destijds op aangedrongen dat ze trouwden. Maar ze waren zelf nauwelijks meer dan kinderen geweest en Max' vader was, toen de baby nog maar zes maanden oud was, teruggegaan naar Montana. Tallie en hij waren gescheiden en Tallie was nog een paar keer met de baby naar hem toe gereisd om de band in stand te houden, maar

hun levens waren te verschillend gebleken. Max' vader was later met een meisje uit Wyoming getrouwd en had met haar nog drie kinderen gekregen. Hij werkte alweer twintig jaar in het rodeocircuit.

Max kreeg ieder jaar op haar verjaardag een kaart van hem en een rodeosouvenir voor Kerstmis. Ze had hem al met al vier keer in haar leven ontmoet.

Haar vader was geen slechte vent, maar hij had gewoon geen enkele band met zijn dochter en leefde in een volkomen andere wereld. Hij was een knappe jongen geweest, op zijn twintigste zelfs meer dan knap, en Max was nog mooier dan haar moeder: een lange, slanke blondine van een meter tachtig met hemelsblauwe ogen. Tallie had groene ogen en was iets minder lang dan haar dochter. Als ze samen uitgingen, vormden ze een opvallend stel en leken ze eerder zussen dan moeder en dochter.

Tallies enige andere huwelijksavontuur was ze aangegaan met een man die in een van haar films speelde. Normaliter begon ze nooit een verhouding met iemand van de filmset, maar voor hem had ze een uitzondering gemaakt. Hij was een beroemde Britse acteur en een

notoire hartenbreker. Tallie was helemaal ondersteboven van hem geweest en op haar dertigste met hem getrouwd. Hij was toen achtentwintig en een halfjaar later had hij haar, toen hij ergens op locatie filmde, openlijk bedrogen. Het had haar een miljoen dollar gekost om van hem te scheiden; hij had het hard gespeeld en zij had de prijs betaald.

Daarna was ze vijf jaar alleen geweest en had ze zich op haar werk en haar dochter gestort. Ze had geen behoefte gehad om ooit nog te trouwen, maar tot haar verrassing was ze Hunter Lloyd, een succesvolle filmproducent, tegengekomen en was er een relatie tussen hen ontstaan. Met Hunter was helemaal niets mis: hij was geen bedrieger, geen leugenaar, geen zuiplap. Hij had zijn eigen negatieve ervaringen en twee mislukte huwelijken achter de rug die hem ook een fortuin hadden gekost. Vier jaar geleden waren Hunt en Tallie begonnen met elkaar uit te gaan en nu woonden ze alweer drie jaar samen. Na een jaar was Hunt bij haar ingetrokken en had hij zijn eigen huis, een paleisachtig optrekje in Bel Air, aan zijn laatste ex gelaten. En het werkte, hun relatie, voor hen allebei. Tallie en Hunt hielden van elkaar, Max was ook dol op hem

en hij was geweldig met haar.

Hunt was een enorme, vriendelijke beer van een vent en de film die Tallie nu aan het draaien was, was haar tweede met hem als producent. De eerste was een enorme kaskraker geweest, die alle records had gebroken. Samen bleken ze zelfs nog succesvoller dan alleen. En Tallie was gelukkiger dan ze in jaren was geweest. Er viel niets meer te wensen: Hunt Lloyd en de kalme, stevige, stabiele relatie die ze met hem had, pasten perfect bij haar. Ondanks haar enorme successen was Tallie een bescheiden mens, iemand die van een eenvoudig leven hield. Bovendien had ze toch geen tijd om uit te gaan: ze was óf aan het draaien, óf een film aan het voorbereiden, óf bezig met de montage. Het gebeurde maar zelden dat ze niet aan het werk was.

Tallie was op haar eenentwintigste, na de geboorte van Max, in een supermarkt 'ontdekt' door een Hollywoodagent. Hij had een screentest voor haar geregeld en haar een rol in een film bezorgd. Tallie was er alleen uit eerbetoon aan haar moeder en om wat het voor haar zou hebben betekend op ingegaan. Ze acteerde goed en de film werd een succes, maar ze vond iedere seconde als actrice vrese-